

Pál Péter

Férközés

Ne kényszeríts rá, hogy
vers legyen belőled!
Miért tekeregsz folyton?
Sokáig vártam,
hogy nyár legyen.

És te addig veséztél,
amíg ki nem martad belőlem
a lendületet.

Szimatolnálak, ha lenne orrom,
s az üregeimbe rejtenélek,
hogy titokban is bizsergess.

Nyáladzunk, mert július végén
az alvástól, a rolós napsugaraktól
elzsibbadnak az arcizmok
és titokban egymás
emlékeit kuszáljuk.

Rezzenés.

Eldobom a láthatárt,
és az agyamra ragadok, hogy
ne lássalak, amikor úgy ragyogsz,
mint reflektorfény egy
mozdulatlan néző fölött a
zsöllye közepén.

Azt mondják, kicsik vagyunk.
Meg hogy nincs tető az ég felett.
De én akkor is hallom szakadozni
az ereszt odafönn,
mert a bolygók könnye
ránk csöpög.

Ha billentyű lennél egy zongorán,
nem játszanék akkordot,
csak téged simítana ujjam,
amíg el nem megy az áram,
mert nedvesek lettek a húrok.

Aggódom érted, nehogy megbotolj.
Hisz nem kap el, ki csak
zsigereidbe férközhet.

Túlföldi fejezetek I.

Olyan makacs az est.
Nem mászom ki a tokból,
hogy lássalak.

Pókhálós csontvelő csikorog,
s az ég is csak
másolat.

*

Sziklafalra ékelt gondolat
vagyok, s a test még
esetlen.

Mint pojáca grimaszol, s
réceként totyog az
éterben.

*

Huzatos gondom vagy,
s a takaró túl rövid.
Ember legyek, ha alszom itt.

*

Ne bánd a lámpalázam,
sokáig perzseltek,
s még hangyádzik a szemem.

Én lépek, te fenn csücsülsz,
így játszol tűzoltósdit velem.

*

Ovális álmok peremén
kergetőzünk, s a
való- korom.

Golyóálló tojánhéjregeteg.
Fehérje csorog a
torkodon.

*

Eleven szénnek hittelek,
de már tudom-
ez nem te vagy.

Látni csak úgy tudlak
mégis, ha nem tilt,
az emberagy.

Brossúra

Íme a határ. A szerelem lekerül
az infúzióról, a kezek édig érnek,
és nem sajog a bordán a repedés.

A kiskedvenc ostobán vigyorog
az igazolványon. Még feszül a
gyeplő, mert e jószág csapodár-

csóbe vazel, szesz iszik,
szórtelenít.

Itt nincsen éj, csak a tág
táj hevít. Ha hiszed –
Ő leszel,

s a gégehad -mert nem kell-
nem felel.

MÉSZÁROS T. LÁSZLÓ: Házórző

